

Konrad Kohutek*

Obliczanie terminu przedawnienia dla roszczeń o naprawienie szkody antymonopolowej. Glosa do wyroku Sądu Okręgowego z 9 lipca 2021 r., X GC 114/20¹

Spis treści

- I. Stan faktyczny i przedmiot glosy
- II. Komentarz
- III. Podsumowanie

Streszczenie

Przedmiotem niniejszej glosy jest ocena stanowiska zajętego przez Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z dnia 9 lipca 2021 r. (X GC 114/20). W orzeczeniu tym sąd oddalił roszczenie powódki o naprawienie (poprzez zasądzenie na jej rzecz stosownego odszkodowania) szkody wyrządzonej jej wskutek naruszenia prawa konkurencji (przez pozwaną). Glosa w dużej mierze krytycznie odnosi się do argumentacji sądu, skupiając się na zagadnieniach dotyczących przedawnienia wspomnianego roszczenia (zatem przede wszystkim interpretacji art. 442¹ § 1 k.c.). Warto podkreślić, że w ocenianej sprawie bezspornym był fakt samego dopuszczenia się (przez pozwaną) wspomnianego naruszenia (gdyż stwierdzone ono zostało w decyzji Prezesa UOKiK).

Słowa kluczowe: szkoda antymonopolowa; przedawnienie; naruszenie prawa konkurencji; decyzja Prezesa UOKiK; prywatne wdrażanie prawa konkurencji (*private enforcement*).

JEL: K21

I. Stan faktyczny i przedmiot glosy

1.1. Spółka „X” S.A. (powódka) jest następcą prawnym „Y” S.A. Powódka zażądała zapłaty kwoty 88 985 502 zł (wraz z odsetkami) ustawowymi od dnia 16 grudnia 2016 r. solidarnie od pozwanych trzech spółek z tytułu naprawienia szkody wyrządzonej powódce wskutek antykonkurencyjnych praktyk pozwanych. Powódka wniosła stosowny pozew do Sądu Okręgowego w Gliwicach. Swoje roszczenie powódka oparła na art. 415 k.c.² (jak i art. 405 i 410 k.c.), a częściowo także na przepisach ustawy z 21 kwietnia 2017 r. o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez

* Profesor doktor habilitowany; Wydział Prawa, Administracji i Stosunków Międzynarodowych Krakowskiej Akademii im. A. Frycza-Modrzewskiego; adres e-mail: k.kohutek@afm.edu.pl; ORCID <https://orcid.org/0000-0003-1249-301X>.

¹ Niniejsza publikacja powstała w ramach realizacji projektu badawczego Narodowego Centrum Nauki nr 2017/25/B/HS5/01659.

² Ustawa z 23.04.1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. 2016, poz. 380, t.j. 2016.03.22) (dalej: k.c.).

naruszenie prawa konkurencji³. Zarzucana pozwanym praktyka miała polegać na „dokonywaniu niedozwolonych uzgodnień co do wysokości oferowanych cen sprzedaży produktów chemii górniczej”, które to produkty powódka nabywała. Pozwane również uzgadniały treść ofert składanych w przetargach organizowanych przez powódkę.

Zdaniem powódki skutkiem takich praktyk pozwanym było zawyżenie cen towarów sprzedawanych poprzednikowi prawnemu powódki. Powódka zarzuciła zarazem naruszenie przez pozwane **art. 6 ust. 1 pkt 1, 3, i 7 uokik**⁴. Przepis ten zakazuje zawierania porozumień, których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym. Ponadto wskazane przez powódkę (pkt 1, 3, 7) ww. przepisu zakazują konkretnego rodzaju porozumień, tj. – odpowiednio – zmów cenowych, podziału rynku oraz zmów przetargowych.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa, wskazując brak zawarcia niedozwolonego porozumienia oraz brak wykazania szkody przez powódkę. Pozwani podnieśli także zarzut przedawnienia roszczenia powódki oraz brak legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia (zwłaszcza z powodu braku „wejścia” – w związku z wstąpieniem w prawa i obowiązki poprzedniczki prawnej powódki – do majątku powódki dochodzonej wierzytelności).

Sąd Okręgowy – w drodze postanowienia z dnia 29 kwietnia 2021 r. – ograniczył postępowanie do kwestii legitymacji czynnej powódki oraz zarzutu przedawnienia. W drodze głosowanego wyroku sąd ten oddalił powództwo, uznając, że powódka nie jest czynnie legitymowana do dochodzenia roszczenia, a także **podzielając podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia tego roszczenia**.

1.2. Istotnym faktem dla niniejszej sprawy jest okoliczność, że naruszenie, które wyrządziło powódce szkodę, zostało **stwierdzone w decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów** (dalej: Prezes UOKiK) wydanej w dniu 13 grudnia 2013 r. (decyzja Nr RKT-46/2013). W decyzji tej organ ów uznał, że przedsiębiorcy: Minova Ekochem S.A. z siedzibą w Siemianowicach Śląskich, Carbotech-Polonia Sp. z o.o. z siedzibą w Siemianowicach Śląskich, A. Weber Sp. z o.o. z siedzibą w Żorach, Schaum-Chemie Mikołów Sp. z o.o. z siedzibą w Mikołowie oraz GSG Mining Systems S.A. z siedzibą w Katowicach dopuściły się zawarcia **porozumienia antykonkurencyjnego na krajowym rynku sprzedaży środków chemicznych stosowanych w górnictwie węgla kamiennego** polegającego na ustalaniu bezpośrednio cen sprzedaży produktów chemicznych stosowanych w górnictwie węgla kamiennego poprzez ustalanie cen tych środków, a także podział rynku oraz tzw. ustawianie przetargów przez ww. spółki.

Prezes UOKiK umorzył postępowanie wobec spółek Carbotech-Polonia i GSG Mining Systems. Wobec pozostałych spółek Prezes UOKiK stwierdził naruszenie przez nie art. 6 ust. 1 pkt 1, 3 i 7 uokik oraz nałożył kary pieniężne w wysokości (łącznie) ponad 18 mln zł.

1.3. Niniejsza **glosa będzie się koncentrować wyłącznie na problematyce przedawnienia roszczenia** żądania naprawienia tzw. **szkody antymonopolowej** (termin „szkoda antymonopolowa” jest używany w doktrynie, zob. np. Jurkowska-Gomułka, 2013, s. 376–382; Kohutek, 2018, s. 17),

³ Dz. U. 2017, poz. 1132) (dalej: urns).

⁴ Ustawa z 16.02.2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. 2020, poz. 1076 z późn. zm., tj. 2020.05.22) (dalej: uokik).

tj. szkody wynikającej z naruszenia przepisów prawa konkurencji (prawa antymonopolowego). Pominięte zostaną wątki sukcesji generalnej, tj. wstąpienia przez powódkę we wszystkie prawa i obowiązki swojej poprzedniczki; są to bowiem zagadnienia z zakresu prawa spółek kapitałowych (normowane przede wszystkim przez art. 492 i n. k.s.h., nie stanowiąc zatem materii ani prawa konkurencji ani też prawa regulacji rynku).

1.4. Z normatywnego punktu widzenia kluczowym dla oceny komentowanego wyroku jest unormowanie **art. 442¹ § 1 k.c.** Przepis ten reguluje problematykę przedawniania roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym (a zatem także czynem polegającym na naruszeniu prawa konkurencji – deliktem antymonopolowym). W obecnym stanie prawnym przepis ten stanowi, że „roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę”.

Mając na uwadze okoliczności glosowanej sprawy, doniosłe znaczenie ma fakt, że w dacie podejmowania przez powódkę stosownych czynności (oraz ich oceny z punktu widzenia upływu terminu przedawnienia roszczenia) cytowany przepis miał nieco inne brzmienie, a ściślej nakazywał obliczać bieg przedawnienia wyłącznie od dnia, w którym poszkodowany dowiedział o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia⁵.

II. Komentarz

2.1. Zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie roszczenie powódki się przedawniło. Choć – mając na uwadze okoliczności faktyczne sprawy (zob. niżej, pkt 2.3 i 2.4) – z taką oceną można się zasadniczo zgodzić, to jednak w komentowanym wyroku sąd ów przytoczył kontrowersyjne (wręcz błędne) – w wymiarze merytorycznym – argumenty (zob. pkt 2.2).

Przede wszystkim co najmniej dyskusyjne jest stanowisko tego sądu, zgodnie z którym „przepis art. 442¹, nie odnosi się do kryterium ‘wiedzy z pewnego źródła’. Wręcz przeciwnie, wymaga on jedynie, aby poszkodowany dowiedział się albo mógł się dowiedzieć o elementach konstytutywnych deliktu, gdyby dołożył należytej staranności”.

2.2. Po pierwsze, powyższe twierdzenie bazuje na **stanie prawnym, który nie obowiązywał w dacie w jakiej powódka złożyła stosowne wezwanie do próby ugodowego załatwienia sprawy**, adresując go do pozwanych (czyli w dniu 16 grudnia 2016 r.). W tym czasie art. 442¹ k.c. jako moment rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia wskazywał **dzień, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie** i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Przepis ów został znowelizowany na mocy ustawy⁶, która poszerzyła jego treść, wprowadzając „dodatkowy” dzień (a ściślej dodatkowe kryterium) ustalania początkowego dnia biegu przedawnienia, a mianowicie, dzień w którym poszkodowany przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć

⁵ A zatem nie wymieniał już innej (drugiej) okoliczności determinującej początkową datę biegu przedawnienia – tj. dnia, w którym poszkodowany „przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć” o szkodzie; okoliczność ta wprowadzona została dopiero do ustawy w późniejszym czasie; zob. niżej.

⁶ Zob. art. 33 ustawy z 21.04.2017 r. o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa (Dz. U. 2017. poz.1132).

(o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia). Nowelizacja ta weszła zaś w życie dopiero 27 czerwca 2017 roku. Nie można zatem stosować przepisów (rozwiązań prawnych), które w dacie podejmowania przez powódkę relevantnych zachowań nie obowiązywały.

Po drugie, w wyroku SN (z 2006 r.) – jeszcze w stanie prawnym sprzed wspomnianej nowelizacji – wyrażono wprawdzie pogląd, że przewidziany w art. 442¹ k.c. „bieg 3-letniego terminu należy liczyć od chwili, w której przy zachowaniu należytej staranności mógł być takie dalsze informacje zdobyć”⁷ (tj. informacje o szkodzie i o osobie sprawcy). Pogląd ten nie jest powszechny i stanowi przedmiot krytyki w innym (wydanym 10 lat później) wyroku SN, w którym sąd ten wskazał, że „w art. art. 442¹ § 1 k.c. początek biegu przedawnienia został powiązany z dniem, w którym poszkodowany dowiedział się o osobie obowiązanej do naprawienia szkody, **a nie z dniem, w którym przy zachowaniu należytej staranności mógł się o tej osobie dowiedzieć**. Innymi słowy, istotna jest rzeczywista świadomość poszkodowanego, a nie starania podejmowane przez niego w celu ustalenia osoby zobowiązanej do naprawienia szkody. Skład orzekający Sądu Najwyższego nie podziela tym samym poglądu wyrażonego w wyroku z dnia 17.05.2006 r., I CSK 176/05”⁸. Zgadzam się ze stanowiskiem zajęтым w cytowanym wyroku z 2016 r., w szczególności z koniecznością zawężającej („ściślej”) interpretacji przepisów dotyczących przedawnienia⁹.

Po trzecie, owszem treść art. 442¹ k.c. nie odnosi się do – jak to określił sąd w głosowanym wyroku – „kryterium ‘wiedzy z pewnego źródła’”. Niemniej jednak – w mojej ocenie – nie można mieć zastrzeżeń do przedsiębiorcy za to, że pod uwagę bierze wiarygodne źródła informacji potwierdzające lub świadczące o wystąpieniu szkody po jego stronie (a zatem nie jedynie domysły, poszlaki). Takie stanowisko znajduje swe potwierdzenia także w judykaturze SN¹⁰ oraz w doktrynie¹¹.

W odniesieniu do szkód antymonopolowych nie mogą zachodzić wątpliwości, że jedynym (w istocie wiodącym, a zarazem wiarygodnym) źródłem informacji o takiej szkodzie (możliwości jej wystąpienia) jest wydanie przez organ antymonopolowy decyzji stwierdzającej naruszenie prawa konkurencji¹². Co więcej, w przypadku naruszeń mających postać porozumień antykonkurencyjnych/karteli – czyli tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie – są to zachowania niejawnie, nie tylko nie podawane zatem do publicznej wiadomości (co oczywiste), lecz także zazwyczaj skrzętnie utrzymywane w tajemnicy przez ich strony (z reguły świadome swego nielegalnego zachowania). W związku z tym nie można oczekiwać od przedsiębiorców – także profesjonalistów – aby pozyskali wiedzę („wydedukowali”) np. z podwyższonych cen nabywanych towarów, że podwyżki te są

⁷ Wyr. SN z 17.5.2006 r., I CSK 176/05 (LEX nr 191138).

⁸ Wyr. SN z 27.7.2016 r., V CSK 680/15 (www.sn.pl).

⁹ W wyr. tym SN – odwołał się (porównawczo) do art. 449⁸ k.c. (normującego przewinienie roszczeń odszkodowawczych z tytułu wyrządzonej przez produkt niebezpieczny); na gruncie tego przepisu obowiązywało zaś rozwiązanie, które do art. 442¹ k.c. wprowadzono w późniejszym czasie (zob. wyżej). Jak to wskazał SN „porównanie przepisów art. 442¹ § 1 k.c. i art. 449⁸ k.c. uwidoczniła różnicę w sposobie określenia przez ustawodawcę początku biegu przedawnienia, gdyż tylko w art. 449⁸ k.c. biegnie ono od dnia, w którym poszkodowany przy zachowaniu należytej staranności mógł dowiedzieć się m.in. o osobie obowiązanej do naprawienia szkody. Skoro zaś ustawodawca nie zdecydował się na podobną zmianę regulacji zawartej wówczas w art. 442 § 1, a obecnie w art. 442¹ § 1 k.c., to nie można zmierzać do takiego celu w drodze wykładni, tym bardziej że **przepisy o przedawnieniu powinny być interpretowane ściśle**” [podkreślenie – K.K.]; wyr. SN z 27.7.2016 r., V CSK 680/15 (www.sn.pl).

¹⁰ Zob. np. wyr. SN z 12.05.2011 r., III CSK 236/10 (OSP 2012/11/107), w którym wskazano, że „Przewidziany w art. 442 § 1 (art. 442¹ § 1) k.c. początek biegu przedawnienia rozpoczyna się od chwili, w której poszkodowany dowiedział się z miarodajnych i kompetentnych źródeł o istnieniu określonego typu choroby (np. wirusowe zapalenie wątroby) i jej konsekwencjach dla własnego zdrowia”; zob. też wyr. SN z 13.01.2004 r., V CSK 172/03 (niepubl.), z którego wynika, że momentem dowiedzenia się o szkodzie w rozumieniu art. 442 § 1 k.c. jest dopiero chwila, w której poszkodowany „z miarodajnych i kompetentnych źródeł dowiedział się o istnieniu choroby i zdał sobie sprawę z jej następstw”.

¹¹ Zob. np. Bieniek, 2011, s. 607, który wskazuje, że „przez dowiedzenie się o powyższych okolicznościach należy rozumieć jedynie powzięcie wiadomości ze źródeł wiarygodnych” (cyt. za: Karaszewski, 2014).

¹² Zob. też Kohutek, 2018, s. 190 („w praktyce często źródłem informacji o osobie zobowiązanej do naprawienia tej szkody (o naruszeniu prawa konkurencji) będzie dla poszkodowanego decyzją Prezesa UOKiK stwierdzająca takie naruszenie (tj. wydana na podstawie art. 10 uokik oraz publikowana na stronie www.uokik.gov.pl)”).

następstwem zawartego przez ich dostawców (dostawcę) kartelu¹³. Twierdzenia tego – w mojej ocenie – nie podważa zatem także „podwyższona miara staranności prowadzonej działalności gospodarczej” do jakiej odwołał się Sąd Okręgowy w głosowanej sprawie.

2.3. Trudno zaprzeczyć stwierdzeniu Sądu Okręgowego (odnoszącego się do decyzji Prezesa UOKiK stwierdzającej naruszenie prawa konkurencji), że – przynajmniej z formalnego punktu widzenia – „nie sposób jest z wydaniem decyzji administracyjnej utożsamiać początek biegu terminu przedawnienia roszczeń o charakterze prywatnym”; w istocie bowiem kluczowy w tej materii art. 442¹ k.c. (tak przed, jak i po wspomnianej nowelizacji) nie wskazuje jako początkowej daty przedawnienia dnia wydania wzmiankowanej decyzji. Jednocześnie wszak – jak to już wyżej zauważano – w praktyce zasadniczym (wiarygodnym) źródłem informacji o zdarzeniu powodującym szkodę (mogącym taką szkodę powodować) – a zatem i o samej (potencjalnej) szkodzie, jaką poniósł przedsiębiorca wskutek naruszenia prawa konkurencji – jest wydanie wspomnianej decyzji przez Prezesa UOKiK (względnie przez Komisję Europejską), w której takie naruszenie zostało stwierdzone.

Należy jednak zaznaczyć, że wydanie takiej decyzji nie zawsze musi być jedynym źródłem informacji (w tym informacji „wiarygodnej”). W szczególności zainteresowany przedsiębiorca może pozyskać (dedukować) informacje na temat (możliwego, prawdopodobnego) naruszenia prawa konkurencji (które wyrządziło/mogło wyrządzić mu szkodę) z innych czynności prowadzonych przez Prezesa UOKiK, w tym zwłaszcza czynności związanych z postępowaniem prowadzonym przez ów organ, w którym to postępowaniu przedsiębiorca ów także bierze udział (i są do niego kierowane przez Prezesa UOKiK różnego rodzaju wezwania, żądania wyjaśnień lub złożenia dokumentów). Tak też było w niniejszej sprawie. Poprzednik prawny powódki uczestniczył w takim postępowaniu Prezesa UOKiK, będąc adresatem różnych wezwań tego organu. Sąd Okręgowy wskazał, że w trakcie tego postępowania ów przedsiębiorca pozyskał wiedzę o „osobach, w stosunku do których pojawiły się zarzuty niedozwolonych porozumień”. W związku z tym sąd ów uznał, że w niniejszej sprawie przedsiębiorca ów „przy dołożeniu należytej staranności (...) powinien był (...) podjąć kroki w celu sprawdzenia czy doznał szkody (...)”.

W konsekwencji Sąd Okręgowy skonstatował, że data 13 lipca 2013 r. (data odpowiedzi na wezwanie Prezesa UOKiK) była „najpóźniejszą, jeśli chodzi o rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia. Trzyletni termin przedawnienia roszczeń deliktowych upłynął zatem najpóźniej 12.07.2016 r.”. Tym samym Sąd ów nie uznał, że termin ów uległ przerwaniu w dniu 16 grudnia 2016 r., kiedy to powódka złożyła do sądu wniosek o wezwanie do ugodowego załatwienia sprawy (czyli 3 lata od wydania decyzji Prezesa UOKiK).

2.4. Powyższą konstatację Sądu Okręgowego trudno jednoznacznie ocenić. Z jednej strony fakt prowadzenia przez Prezesa UOKiK postępowania w sprawie (zarzucającego dostawcom adresata wezwań w tym postępowaniu) naruszenia zakazu z art. 6 uokik wydaje się być „pewnym źródłem” informacji; z drugiej strony wszak samo prowadzenie takiego postępowania nie determinuje zakończenia go stwierdzeniem naruszenia (jakkolwiek w praktyce często kończy się wydaniem decyzji zawierającej takie stwierdzenie). Ponadto powołane rozumowanie Sądu

¹³ Tym bardziej, że w obrocie gospodarczym występuje wiele innych czynników mogących mieć wpływ na podwyżki cen.

Okręgowego nawiązuje do konstrukcji „zachowania należytej staranności”; ta zaś – jak to wyżej wskazano (zob. pkt 2.2) – nie obowiązywała jeszcze (na gruncie art. 442¹ k.c. w okresie, w jakim powódka podejmowała działania podlegające ocenie z punktu widzenia obliczania terminu przedawnienia).

III. Podsumowanie

3.1. Komentowane orzeczenie jest godne uwagi z tej zasadniczej przyczyny, że dotyczy aspektów tzw. prywatnego wdrażania prawa konkurencji (**private enforcement**). W polskim dorobku orzeczniczym – jak dotychczas – tego rodzaju spraw (w tym odnoszących się stricte do dochodzenia odszkodowania za szkodę antymonopolową) było bardzo mało. Obok znanych i komentowanych już w doktrynie wyroków w sprawie polerów cumowniczych¹⁴ oraz kartelu cementowego¹⁵, znane mi są jeszcze dwie sprawy¹⁶ (w tym jedna zakończona już wyrokiem – jakkolwiek nieprawomocnym¹⁷), w której powodowie wnosili o zasądzenie odszkodowania z tytułu naprawienia szkody, jaką ponieśli wskutek naruszenia praw antymonopolowego (lub – m.in. – naruszenia tego prawa).

3.2. W komentowanym wyroku pojawiają się co najmniej dyskusyjne – z merytorycznego punktu widzenia – stwierdzenia (co zostało negatywnie ocenione w glosie – zob. pkt 2.2). Jednocześnie orzeczenie to nie wprowadza zarazem żadnych szczególnie istotnych rozważań do polskiego dorobku *private enforcement*, w tym rozważań dotyczących *stricte* tematyki szkody antymonopolowej.

Bibliografia

- Bieniek, G. (2011). *Komentarz do kodeksy cywilnego. Zobowiązania*. Tom. I. Warszawa: LexisNexis.
- Jurkowska-Gomułka, A. (2013). *Publiczne i prywatne egzekwowanie zakazów praktyk ograniczających konkurencję*. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe WZ UW.
- Karaszewski, G. (2014). W J. Ciszewski (red.), *Kodeks cywilny. Komentarz*. Wyd. II. Warszawa: Lexis Nexis.
- Kohutek, K. (2018). *Szkoda antymonopolowa. Zasady odpowiedzialności i dochodzenia roszczeń odszkodowawczych*. Warszawa: Wolters Kluwer.
- Kohutek, K. (2020). Dochodzenie naprawienia szkody wyrządzonej naruszeniem prawa konkurencji polegającym na nadużywaniu pozycji dominującej. W M. Dumkiewicz, K. Kopaczyńska-Pieczniak, J. Szczotka (red.), *Sto lat polskiego prawa handlowego. Księga jubileuszowa dedykowana prof. dr hab. Andrzejowi Kidybie*. Warszawa: Wolters Kluwer.

¹⁴ Wyr. SO w Lublinie z 4.07.2014 r., I C 759/08 (LEX nr 1845524).

¹⁵ Wyr. SA w Krakowie z 10.01.2014 r., IACa 1322/13 (LEX nr 1506700); szerzej o tej sprawie, jak i o wyroku cyt. w przyp. wyżej, zob. Kohutek, 2018, s. 99–100 i s. 175–176.

¹⁶ Chodzi o sprawę wytoczoną przed Sąd Okręgowy w Krakowie (IX GC 586/20), w której poszkodowany (polska spółka zajmująca się logistyką) domaga się odszkodowania od MAN S.E. za szkodę wyrządzoną tej pierwszej wskutek tzw. kartelu ciężarówek (w jakiej ta druga brała udział).

¹⁷ Chodzi o wyr. SO w Warszawie z 2.07.2021 r., XVI GC 2042/13, (LEX nr 3256659). Sąd ów zasądził na rzecz (powoda) Magna Polonia S.A. ponad 263 mln zł wraz z odsetkami odszkodowania od. Emitel S.A.; o sprawie tej zob. np. *Wyrok w sprawie Magna Polonia/Emitel: zasądzenie odszkodowanie za naruszenie prawa konkurencji – krok w kierunku rozwoju private enforcement w Polsce?* (www.kohutek.pl) oraz Kohutek, 2020, s. 1266–1267.